

Robeno

Facila

Sejded Navvab MOZAFFARI, Irano

Robeno estis tre juna, tamen tre **pia**! Li vivis **akorde** kun sia propra viv-maniero. Li portis longan nigran – sed puran – mantelon, kaj sub la mantelo – blankajn purajn subvestaĵojn. Li ne **drinkis** – nur trinkis akvon kaj teon. Li manĝis panon kaj **olivojn**, kaj eĉ ne tuŝis viandon. Li studis multajn librojn, sed li dividis ilin en du gravajn specojn: gvidantaj kaj malgvidantaj libroj. Kaj la malgvidantaj librojn – kiuj estis pli multaj ol aliaj – li bruligis per fajro. Kiam li pied-iris sur la stratoj de la urbo, la homoj montris lin unu al la alia kaj deziris, ke iliaj idoj estu similaj al Robeno. El inter-paroloj de la popolo trafis miajn orelojn la jenaj:

– Rigardu! Kiel trankvile kaj peze li pied-iras!

– Vi ankoraŭ ne **flaris** lin! Bonodora kiel majaj rozoj estas li.

– Vi devas konsideri liajn parolojn! Liaj vortoj trairas la tutan animon.

– Mi rekomendas al vi – ne rigardu rekte en liajn okulojn. Lia rigardo **penetros** viajn okulojn!

Mi certas, ke se vi estus tie, vi malkovrus aliajn mirindaĵojn en la kara esto de Robeno. Pro tiom da popola atento, Robeno penis esti pli kaj pli pia de tago al tago. Li penadis montri sian piecon al la popolo de sia malgranda urbo sur stratoj, dum festoj kaj **ceremonioj** kaj dum la gastadoj...

Iun matenon, kiam Robeno pretigis sin eliri

el la domo, kiam la sunradioj radiis el la suno, subite venis en lian kapon la voko: “Vi estas vera kredanto!” Robeno ektimis, ektimegis, **ektremsis** kaj falis sur la teron. Kiam li retrovis sin post kelkaj minutoj, li estis tre kontenta. Lia vizaĝo lumis. Liaj lipoj brilis pro rideto, kaj ia nekonata sento trafluis lian tutan korpon...

Pasis kelkaj semajnoj. Venis al li granda malgajo kaj malĝojo. Kial? Tute simple: aliaj homoj ne estas samaj, kiel Robeno la Kredanto! Se ĉiuj homoj de la urbeto **admiras** Robenon – kial ili ne devas esti kiel li? Kial aliaj homoj ne devas kombi siajn harojn kiel Robeno? Kial aliaj homoj ne devas uzi rozan odorigaĵon, kiun uzas Robeno? Kial aliaj homoj ne devas porti longajn nigrajn – sed purajn – mantelojn? Kial aliaj homoj ne devas piediri tiel peze kaj trankvile, kiel faras Robeno? Kial aliaj homoj ne devas diservi kiel Robeno? Kial aliaj homoj ne devas trinki, ridi, plori kaj pensi kiel Robeno? Robeno sciis, ke lia vojo estas la elektita vojo. Lia penso estas plej brila penso. Denove la voĉo vokis: “Vi estas bona ekzemplo de via urbo. La popolo de la urbo devas obei vin, devas vivi kaj pensi same, kiel vi vivas kaj pensas”.

Sed la popolo ne estas kiel Robeno! Kaj tio malgajigis Robenon... Li komencis montri la vojon al siaj samurbanoj, perdintaj ĝin. La voko cirkulis en lia kapo: “Vi povas kaj devas gvidi la popolon. Ili estas gvidotaj, kaj vi estas gvidanto. Vi rajtas gvidi ilin. Vi estas pli perfekta, pli

pia, pli kredanta kaj pli proksima al ni!”

Robeno komencis de sia familio. Li klarigis la Diajn Volojn al siaj patro, patrino, frato, fratino, servistino kaj ĉiuj gastoj. Krom tio, Robeno ekis gvidi la najbarojn, poste – la homojn piedirantajn sur la stratoj. Finfine li klopodis gvidi ĉiujn homojn de la urbo.

Ju pli Robeno strebis, des malpli bonajn rezultojn li ricevis. Iom post iom lia espero malgrandiĝis. La popolo ne volis esti gvidata. La homoj ne emis esti samaj kiel Robeno. Ili amis Robenon, sed nur kiam ili estis *ili* kaj Robeno estis *Robeno*. Se ili estus samaj kiel Robeno mem, ili ne plu amus Robenon. Sed Robeno ja amus Robenon! La popolo diradis, ke tio estas **egoismo**, **narcisismo**, memamo ktp.!.. Ho, kiom da kialoj la homo povas trovi por ne esti gvidata! Robeno fariĝis tute malespera.

Iutage Robeno faris sian finan decidon: tiu, kiu estos gvidata, estos “unu el ni”, kaj la aliaj ne estos vivaj. Li prenis kelkajn mortigilojn – tranĉilegon, **venenon**, **pafilon**, bruligilon ktp. Li demandis sian patron: “Kial?..” kaj mortigis sian patron. Eble la respondo de la patro ne estis la sama, kiun atendis la filo! Li demandis sian patrinon: “Kial?..” kaj mortigis sian patrinon! Eble la respondo de la patrino ne estis tiu, kiun atendis Robeno. Li demandis siajn fratinojn, fratinon, servistinon, najbarojn... kaj mortigis ilin ĉiujn. Iliaj respondoj al la demandoj pri Dia Volo ne estis akordaj kun la Robena kredo.

Tiu rondira voko turniĝis en la kapo de Robeno kaj donis al li senfinan forton kaj energion. Li parolis kun multaj homoj, sed ne estis eble paroli kun ĉiuj homoj de la urbo. Tial Robeno mortigis kiun ajn li vidis. Robeno mortigis ĉiujn restintajn homojn de la urbo eĉ sen ajna demandado. Ja ĉiuj homoj estas similaj unu al la alia. Robeno pensis, ke eĉ se iu senkulpulo – kaj ili ja estas nur malmultaj – estos mortigita, li fariĝos **martiro** kaj eniros la Dian Trankvilon.

Pasis kelkaj semajnoj. Videblis neniu viva homo en la urbo. Nur kelkaj nigraj birdoj flugis tien kaj reen. Robeno pensis, ke li estas la sola vera kredanto de la urbo, tute akorda kun la Dia Volo. Subite li sentis fortan malvarmon. Tiu konata voĉo forte, frenezige kaj kruele rondis en lia kapo: “Ha ha ha, **mizera** Robeno! Vi jam plene vendis vian animon al Mi!”

admiri – miri pri iu, ŝategi, amegi

akorde – sam-ece

ceremonio – geedziĝo aŭ en-ter-igo (ekzemple) estas ceremonioj

drinki – trinki fortajn trinkaĵojn

egoismo, **narcisismo** – memamo

flari – senti odorojn

martiro – homo, kiu suferas kaj mortas pro sia kredo

mizera – malriĉa, malfeliĉa materiale aŭ mense

pafi – ĵeti per ilo

olivo – frukto, el kiu oni ofte faras oleon

penetri – trairi

pia – ekstreme religiema

tremi (ektremi) – moviĝi, ekmoviĝi

veneno – se oni trinkas aŭ manĝas ĝin, oni povas morti